

Юрій Винничук

Казки веселі і сумні

Ілюстрації
Ірини Борисової

Юрій Павлович Винничук

Казки веселі і сумні

Серія «Дитячий світ»

предоставлено правообладателями

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25920475

Юрій Винничук «Казки веселі і сумні». Для дітей дошкільного віку.

Серія «Дитячий світ»: Фоліо; Харків; 2010

ISBN 978-966-03-7859-9

Анотація

До книжки увійшли три казки відомого українського письменника Юрія Винничука – «Будиночок № 7», «Три жучки» та «Шлюбні оголошення Кротика», з яких маленькі читачі дізнаються про те, як у грозу заблукали семеро братів-слимаків, як маленький жучок врятував життя в'язню і як один кротик вирішив женитися і що із цього вийшло. А кумедні малюнки відомої української художниці Ірини Борисової, яка зараз мешкає у США, чудово доповнять цю веселу книжку.

Содержание

Будиночок № 7	4
Три жучки	8
Конец ознакомительного фрагмента.	10

Юрій Винничук

Казки веселі і сумні

Будиночок № 7

В одному садку під кущами жасмину семеро братів-слимаків побудували собі будиночок, а що він був у такому глухому куті й нелегко було його відшукати, вони й почепили над дверима № 7.

Семеро братів-слимаків дуже пишалися своєю домівкою і, щоби вона виглядала привабливішою, оздобили її з усіх боків різними візерунками та прикрасами. За шиби їм правили трояндові пелюстки, а за флюгер – засушений метелик, почеплений на шпичку. Біля дверей слимачки повісили калатальце з квітки синього дзвоника.

Якось до них завітав Комар-листоноша і передав запрошення на збір усіх мешканців саду. Цей збір призначено було на завтрашній вечір, і щоб не запізнитися, семеро братів-слимаків одразу почали збиратися в дорогу. Вирушили вони ще завидна, повзли довго і дуже повільно, зрештою, як і всі слимаки. В дорозі їх застала ніч і гроза. Вдарив такий могутній грім і блиснула така сліпуча блискавка, що слимаки затремтіли від жаху. Жоден з них, скільки живе, не бачив ще

такої страшної грози.

Перелякані мандрівники кинулися шукати якої-небудь криївки, та спробуй її знайти у такій темряві, та ще при такій зливі. На щастя, котрийсь зі слимаків луснувся головою об щось тверде і при світлі блискавки побачив чиюсь хатину. Семеро братів-слимаків кинулися до дверей і почали стука-ти й проситися, аби їх господарі пустили переночувати. Вони навіть калатали у дзвіночок біля дверей, але у вікнах було темно, як і раніше, ніхто не йшов відчиняти двері. Забилися вони тоді під сходи, що вели на ганок, і так перебули цю страшну ніч. Жоден з них навіть ока не склепив, бо грім так лускав немилосердно, що слимачки тільки йойкали.

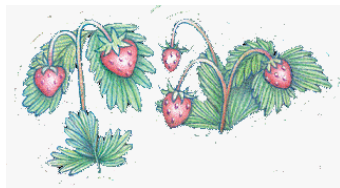

Над ранок гроза стихла, небо проясніло, і слимаки повилазили з-під сходів. Яке ж було їхнє здивування, коли вони впізнали свою власну домівку. Виходить, що вони, заблукавши, крутилися весь час неподалік.

— От і чудово, — сказав один з братів. — Я з самого початку не дуже хотів іти на той збір. Це ж так далеко! Давайте краще замалюємо номер нашого будиночка, щоб ніхто ніколи не турбував нас жодними запрошеннями.

Так вони й зробили. Узяли червону фарбу і замалювали № 7. Потім ще й замаскували стежечку, що вела до будиночка, і подалися відсипатися після грозової ночі.

Відтоді семеро братів-слимаків уже ніколи не відлучалися десь далеко від своєї домівки. Та їх ніхто вже й не запрошував.

Три жучки

Три жучки грілися на сонці, сидючи на листочку кульбаби. Сонячний промінь, пробігаючи повз них, спинився і ось що почув.

– За це літо я таки побачив світа, – сказав перший жучок.

– А де ж ви бували? – спитав другий. – Розкажіть, ми охоче послухаємо.

– Еге, еге, ми послухаємо! – підхопив третій.

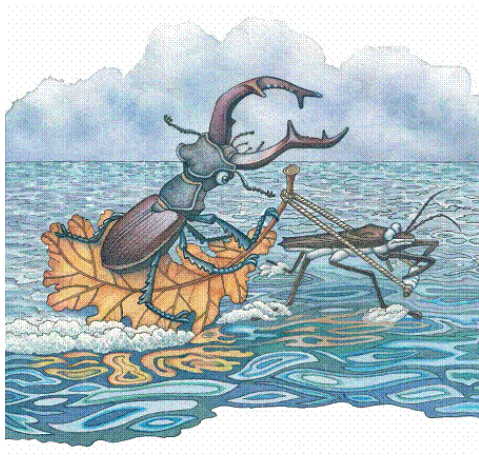
– Ціле літо я пробув на березі лісового озера. Під корінням старої верби я собі влаштував чудове кубельце і почувався, наче на курорті.

– А пожива там була? – спитав другий жучок і застриг збуджено вусиками.

– Ого! Там росла якась особлива травичка. Вона була така смачна, що я ніяк не міг наїстися. їм, їм, їм – і все мене знову до неї тягне. Вже й живіт болить, а тягне.

– І що ж, ви так усе літо тільки й робили, що їли? – здивувався третій жучок, котрий був найменший і до нього ніхто не говорив на «ви».

– Ото дивак! Я ж таки маю силу волі. Вона мене тягне, тягне, а я не даюсь. Поїм і йду мандрувати понад берегом. Там жило ще багато різних жучків, і я з ними потоваришував. Одного разу мене навіть запросив водяний жук поплавати в озері.

– Ох! І ви згодились? – підстрибнув другий жучок від захоплення.

– Авжеж, що згодився! Я сів на дубовий листок, а водяний жук потяг мене через усе озеро. Він плив надзвичайно швидко, так, що у вухах мені вітер свистів. Еге, але я не злякався і був дуже задоволений з цієї мандрівки. Потім було ще багато-багато цікавого, але то треба багато розповідати. Краще вже ви розкажіть, що робили влітку.

Другий жучок відкашлявся, – так-так, не думайте, що жучки не вміють кашляти: вони теж кашляють, але так, що не чути, – і почав:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.